

Osudová posedlost

Faith Martin

KLOKAN

VRAŽEDNÝ OXFORD

edice
KLOKAN

Copyright © Faith Martin 2024
Translation © Soňa Tobiášová, 2024
Translated under licence from HarperCollinsPublishers Ltd.

First published in Great Britain
by HQ, an imprint of HarperCollinsPublishers Ltd.
under the title A FATAL OBSESSION

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu A FATAL OBSESSION
vydaného v roce 2018 nakladatelstvím HQ,
an imprint of HarperCollinsPublishers Ltd,
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Kateřina Duchoňová
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-197-6

Mým rodičům, kteří ve mě vždy věřili.

Prolog

Oxford, červenec 1955

Na posteli leželo nenápadné, nehybné tělo a muž středního věku se zvolna rozhlížel po pokoji. Krásná ložnice – prostorná, dobře členěná, stylově zařízená v odstínech modré a stříbřité barvy. Jedno ze dvou arkýřových oken zůstalo pootevřené a dovnitř proudil vlahý letní vánek. Pohyboval jemnou záclonou a přinášel vůni zimolezu z kouzelné, pečlivě udržované zahrady pod okny.

Muž pomalu přecházel honosnou místností a závistivě obhlížel její vybavení, od hedvábných lůžkovin po lahvičky drahých parfémů na starožitné toaletce, aniž se čehokoli dotknul. Pocházel z dělnické třídy a neměl ponětí, čím obrazy zdobí stěny toho pokoje, jen by vsadil týdenní mzdu, že by prodejem bytí jednoho z nich zajistil rodinu na zbytek života.

Nikdy dřív neměl možnost navštívit některé ze sídel v nóbl čtvrti mezi Woodstockem a Banbury na severu města ani stromy lemované hlavní ulice té oblasti. A tak si dával na čas, vše si pečlivě prohlížel a užíval si chůzi po hustém modrém koberci značky Axminster, který připomínal mech.

Chtivým pohledem spočinul na klenotnici, ledabyly otevířené na ořechovém stolku u postele. Zlato, perly a nějaké kameny, co se zaleskly ve slunci. Zasnědily ho prsty.

„Velmi pěkné,“ zamumlal tiše. Dobře však věděl, že si nesmí strčit do kapsy ani prstýnek. Tentokrát ne, a rozhodně ne u takových lidí. Jako zkušený padesátník dávno pochopil, že na světě platí jiné zákony pro bohaté a jiné pro všechny ostatní.

Zamyšleně pohlédl zpět na mrtvou dívku. Jak byla pěkná a mladičká. Možná se nedožila ani dvaceti.

Tak to je rozhodně škoda, prolétlo mu hlavou.

Pak vánek na nočním stolku něčím pohnul a upoutal jeho pozornost. Přešel blíž k posteli, znovu dával pozor, kam šlape, a pak pochopil, na co se dívá. Ta věc byla záměrně vsunuta mezi krabičky s pleťovým krémem, pilulkami a rtěnkami.

Tloustnoucí muž se opatrně sehnul a přimhouřil oči, aby si přečetl aspoň několik slov.

Pak se na jeho ne příliš pohledné tváři objevil radostný úsměv. Dlouze, ale tiše si hvízdnul a pak se ohlédl, jestli se za ním nahoru někdo nevypravil a nemohl ho nacytat při tom, co hodlal udělat. Když měl jistotu, že ho nikdo nevidí, natáhl se pro tu věc a schoval ji do vnitřní kapsy své bundy.

Pak to místo na srdci láskyplně pohladil. Pokud se totiž nemýlil, tenhle drahocenný nález bylo to nejlepší, co se mu za poslední roky, nebo možná za celý život, podařilo. Blížící se důchodový věk by díky němu mohl být příjemnější, než původně čekal.

Svižně rázoval ke dveřím a mrtvé dívce už nevěnoval pozornost. Vyšel z pokoje a sebevědomě se zastavil nad schody.

Byl čas konfrontovat pána domu.

Kapitola 1

Oxford, leden 1960

„Hej, vy!“ vykřikla Trudy Lovedayová, policejní konstábl v zácviku. „Okamžitě stůjte! Policie!“ zajela z plných plic a dala se do běhu.

Právě hlídkovala pod oxfordskou věží Carfax Tower, když si všimla, že nějaký mladík sebral kabelku starší dámě. Neřeba dodávat, že neuposlechl a nezastavil se, jen se v rychlosti ohlédl a zatvářil se zděšeně. Pak se tryskem rozutíkal dolů po hlavní ulici.

Na křižovatce ho málem porazil taxík, ale jelikož auta prudce zabrzdila, Trudy měla možnost přeběhnout ulici v relativním bezpečí.

Aniž to tušila, na tváři se jí usadil výraz čiré radosti.

Seržant O'Grady ji pověřil úkolem dopadnout pachatele krádeží kabelek v centru, k nimž docházelo už od Vánoc, ale tohle bylo poprvé, co ho skutečně zahlédla. Přestože se případy množily a seznam stížností žen v domácnosti i obchodníků narůstal, ona ani nikdo z kolegů se zatím nevyskytli ve správný čas na správném místě.

Až doteď.

Po měsíci hlídkování na zmrzlých chodnících, sbírání výpovědí rozčilených, uplakaných žen a ukryvání se za dveřmi obchodů měla na toho darebáka pořádně spadeno.

Ten už jí neuteče.

Všimla si, že mnoho chodců pozoruje pronásledování s otevřenou pusou a vytřeštěnýmýma očima. Pár mužů se dokonce tvářilo, jako by chtěli zasáhnout, a Trudy mohla jen doufat, že se o to nepokusí. Mysleli to jistě dobře, ale ona nepotřebovala, aby se nějaký rytíř v těle staršího bankovního úředníka nechal srazit na zem a skončil se zraněním nebo ještě hůř.

Na papírování, co by ji pak čekalo, nechtěla ani pomyslet. Nebo na rozhořčený výraz inspektora Jenningse, kdyby se dověděl, že nezvládla jedno prosté zatčení.

Po minutě divoké honičky si Trudy vzpomněla na svou píšťalku a přemýšlela, jestli ji nepoužije.

V devatenácti (tedy skoro dvaceti) si stále dobře pamatovala své školní úspěchy, kdy sbírala diplomy během sportovních dnů, hlavně ve sprintu a orientačním běhu. A pořád uměla nasadit slušné tempo, i v policejní uniformě, černých naleštěných botkách a s brašnou přes rameno. Jasně viděla, že toho malého darebu dobíhá, protože si musel razit cestu mezi chodci a nechával za sebou chodník prázdnější.

Pumpovala rukama i nohama v onom uspokojivém rytmu, který tak dobře znala, a nechtělo se jí zvolnit, třebaže jí to výcvik i rozum nařizovaly. Nakonec, aniž ztratila rychlost, sáhla pro píšťalku na řetízku a ostře zapískala.

Vysoký, pronikavý tón se rozlehl promrzlou ulicí, což mělo zalarmovat všechny kolegy hlídkující v doslechu. To se mohlo hodit, kdyby se zloděj kabelek rozhodl ztratit v křivolakých starobylých uličkách nebo chtěl proběhnout některým z obchodů.

On se ale zatím hnal rovně po Hlavní, protože asi věřil, že ženské musí utéct. Takhle už ji bohužel podcenilo hodně mužů.

Trudy se sebevědomým pousmáním přidala na rychlosti. Už byla tak blízko, že si představila, jak kluka srazí na zem, zaslechne jeho překvapené vyjeknutí a uvidí zmatený výraz v drzé tváři, až mu nasadí klepeta a odříká formuli.

Jenže když se natahovala k jeho zádům, kluk se ohlédl, všiml si jí a zaklel. Pak se pokusil uskočit vpravo mezi dvě zaparkovaná auta.

Trudy se rychle rozhlédla, viděla, že ulice je prázdná, jen v dálce u Magdalenina mostu zahlédla známý červený autobus. Zbývalo však dost času, než k nim dorazí.

Pochopila, že se zloděj pokusí přeběhnout silnici a ztratit se jí v uličkách na druhé straně, a tak naposled ostře hvízdla. Chtěla tím zároveň varovat chodce, aby uvolnili cestu, a také přivolat na pomoc kolegy.

Pak skočila na silnici.

Načasování bylo téměř dokonalé, a než zloděj doběhl do středu silnice, chytila ho, otočila a strhla zpět. Pak jím tvrdě smýkla na zledovatělý chodník a skočila na něj. Naštěstí byla vysoká a při svých sto sedmasedmdesáti centimetrech i daleko dosáhla.

Zloděj přistál na obličeji a hlasitě vyjekl. Šlo o hubeného, šlachovitého kluka, samá ruka, samá noha, a z nosu se mu hned spustila krev. Přitom stále svíral kabelku, kterou ukradl u Carfax Tower.

Trudy při nárazu odlétla čepice z hlavy, dlouhé tmavé vlasy však měla stažené mnoha sponkami a gumičkami, a tak se nerozlétly.

S jedním kolenem na lumpových bedrech se natahovala pro želízka. Jen matně vnímala, že nějaký muž poblíž křičí a zvědavci, co kolem nich utvořili těsný kroužek, se znovu rozestupují. Zloděj pod ní se totiž náhle zapřel a divoce sebou škulbl.

Než ze sebe stihla vypravit první slova zatýkají formule, rozmáchl se loktem vzhůru a nabral ji přímo do oka.

„Auuu!“ vykřikla a instinktivně zvedla ruku k poraněné tváři. Kluk tak získal šanci, na niž čekal, znovu se prudce nadzvedl a odhodil ji stranou.

Trudy měla dost duchapřítomnosti, aby ho chytila za nohu, když se pokusil vstát. Kluk se obrátil, nohu skrčil a chtěl ji kopnout do obličeje, když vtom se nad nimi objevil někdo další.

„Tak to by stačilo, kámo, už ani hnout! Ty nikam nejdeš,“ ozval se vítězoslavný hlas. Dvě mohutné tlapy pak kluka zvedly na nohy. „Jste zatčen za napadení policistky ve službě. Cokoli, co řeknete, bude zaznamenáno a může být použito proti vám.“

Trudiny velké hnědé oči se zalily slzami – což byl projev bolesti i frustrace –, když sledovala, jak policejní konstábl Rodney Broadstairs ze stanice Lothario of St Aldates nasazuje pouta *jejímu* podezřelému. S námahou vstala, a protože nával adrenalinu polevil, začala pocíťovat zhmožděniný z potyčky. Rukavice, uniforma a těžký černý kabát, co přes ni nosila, ji naštěstí chránily před odřeninami.

Přihlížející krátce zatleskali, když Broadstairs dostrkal zloděje zpět na chodník. Kdosi pak Trudy podal ztracenou čepici, což přijala s úsměvem a znaveným poděkováním.

Ještě se vrátila pro odcizenou kabelku, tedy předmět do-ličný. Pak klopýtala pryč za konstáblem odvádějícím onoho zlodějíčka.

Obdivné pohledy a uznalý šepot, jaká je „statečná holčina“, jí náladu příliš nezvedly, protože po roce hořkých zkušeností věděla, co bude následovat.

Zatčení si připiše Broadstairs, neboť on pachateli nasadil pouta a seznámil ho s jeho právy. Bude to dobře vypadající konstábl, a ne nenápadná policistka v zácvičku, kdo se dočká uznaného přikyvování nadřízených.

Ji nepochybně pošlou domů k rodičům, aby si odpočinula, ošetřila si nateklé oko a brzy ráno pak odevzdala svoji zprávu. Nejspíš jí ještě dají za úkol sepsat výpověď té okradené ženy. A po celou dobu bude snášet pohrdavé pohledy

a narážky, že se ženská u policie stejně k ničemu jinému nehodí.

Cestou zpět na stanici St Aldates se v duchu modlila, aby ji inspektor Jennings kvůli těm několika drobným zraněním nepřeložil zpátky do kanceláře.

Konstábl Broadstairs se v tu chvíli ohlédl přes rameno a mrkl na ni.

Zatímco Trudy Lovedayová bojovala s touhou sprostě klít, jen o pět mil dál, v malebné vesničce jménem Hampton Poyle, si chtěl sir Marcus Deering udělat přestávku na svačinu.

Přestože byl fakticky stále ve vedení řetězce obchodních domů, jež mu přinesly jmění, ve věku šedesáti tří let už pracoval jen dva dny v týdnu ze své venkovské rezidence v Oxfordshire. Měl plnou důvěru v to, že jeho obchodní ředitelé a další vedoucí pracovníci zvládnou většinu úkolů bez problémů, a tak do hlavního sídla společnosti v Birminghamu cestoval zřídka.

Slastně si povzdychl, když se v pracovně plné knih objevila jeho sekretářka s tácem. Nesla mu kávu, čerstvé sušenky a také ranní poštu. Sir Marcus, podsaditý muž s prořídlými šedinami, upraveným knírem a velkýma zelenýma očima, totiž rád jedl.

Chuť na svačinu ho bohužel hned přešla, když si všiml žlutozelených tiskacích písmen na jedné z bílých obálek.

Asistentka odložila tác, a jelikož šéf podrážděně stáhl rty, ihned se odporoučela.

Marcus se zamračil na štos obálek a bezděčně se napil kávy. Snažil se přesvědčit, že i poslední z řady anonymních dopisů není nic jiného než otravnost. Posílá je nepochybně nějaký blázen, který nemá nic lepšího na práci. Neměl je vůbec otvírat a číst, ale rovnou vyhazovat do koše.

Přesto věděl, že to neudělá. Lidská povaha už je taková. Nejen kočku může zabít zvědavost, jak se říká. A tak s pohrdavým úšklebkem popadl onu urážlivou obálku, vzal stříbrný nožík na papír a rozřízl ji. Vytáhl opět volný list a už věděl, co na něm najde. Tyhle dopisy vždy obsahovaly nehorázný, nejasný a naprosto nesmyslný požadavek.

První dostal zhruba před měsícem. Také jen pár řádek s nejasnou výhrůžkou, samozřejmě nepodepsaných. Nějaký blábol, pomyslel si tehdy. Jen jeden z mnoha problémů, s nimiž se člověk jeho postavení – tedy zámožný selfmademan – musí vypořádat.

Ten dopis ihned zmačkal a bez dalšího rozmyšlení zahodil. Jenže za týden dorazil další.

A nebyl urážlivější, drzejší ani jasnější, šlo o naprosto stejnou zprávu. To sira Marcuse udivilo. Předpokládal, že anonymové postupem času stupňují nátlak.

Netušil, proč ho to zarazilo, snad ho varoval instinkt, ale tentokrát dopis neskončil v koši, třebaže si z něj Marcus hlavu nedělal.

I ten z minulého týdne obsahoval stejných pár vět, ale i tak ho schoval do horní zásuvky stolu, kterou pečlivě uzamkl. Nechtěl, aby na dopisy narazila jeho žena. Jen by se zbytečně vyděsila.

S povzdechem rozevřel list papíru a četl.

No ano, stejná zpráva, téměř slovo od slova.

UDĚLEJ SPRÁVNOU VĚC. SLEDUJU TĚ. JESTLI NEPOSLECHNEŠ, BUDEŠ LITOVAT.

Tentokrát však pisatel dodal něco nového.

MÁŠ POSLEDNÍ ŠANCI.

Sir Marcus Deering ucítil těžký úder v prsou. Poslední šanci? Co má tohle znamenat?

Znechuceně zamručel, odhodil dopis na stůl, vstal a přešel k francouzskému oknu s výhledem na široký, dobře udržovaný trávník. Travnatou plochu dál protínal menší potok,

který zároveň značil hranici, kde začínala květinová zahrada. Marcus neklidně přešel očima po řadě temných vrb lemujících pozemek.

Za onou velkou zahradou (která v létě hýřila barvami), pýchou jeho ženy Marthy, se prostírala úrodná pole, další důkaz jeho prestiže a bohatství. Farma, spravovaná manažerem.

Pohled na jeho půdu Marcuse obyčejně uklidnil a připomněl mu, čeho v životě dosáhl.

Bylo přece tak směšné cítit se náhle... ne vystrašený, to ne, nic takového by Marcus nepřipustil. Spíš znejistělý, ano, to je fér výraz. Dalo se říct, že znejistěl.

Ale vždyť o nic nejde. Ty výhrůžky jsou nesmyslné a bezzubé. Neobsahují ani žádné vulgarismy, jsou spíš trapné. A přece ho nenechávaly v klidu.

V duchu se oklepal a pak se rázně vrátil k psacímu stolu a ztěžka se posadil. Otráveně na dopis pohlédl, potom ho smetl do zásuvky a tu zamkl.

Má důležitější věci na práci, než se zaobírat takovými nesmysly. Psal je nejspíš nějaký pomatenec, který se teď někde pochechtává a věří, že mu nahnal strach.

Ale Marcus je z jiného těsta! Toho hned tak něco nerozhází.

Udělej správnou věc... To přece nemůže být nářžka na ten požár, nebo ano? Pocítil nával úzkosti. Vždyť k němu došlo tak dávno a on s tím neměl nic společného. Byl ještě moc mladý, teprve se zaučoval na své první vedoucí pozici, a hořet nezačalo během jeho směny, nenesl za to odpovědnost.

Ne, o to se jistě nejedná.

Vzdorovitě se natáhl pro sušenku a otevřel první z obchodních dopisů. Zamyslel se nad tím, jestli má do svých obchodů objednat novou řadu rozhlasových přijímačů. Ředitel pobočky v Leamington Spa stál o větší množství těchto bakelitových přístrojů v krémové barvě.

Marcus si odfrkl. Krémové? Co je špatného na bakelitu, který vypadá jako mahagon? A co má být, že je rok 1960 a začíná nová vzrušující dekáda, jak ten ředitel neopomněl dodat? Topí se snad ženy v domácnosti v penězích a začnou hromadně utrácet za rádia z krémového bakelitu?

Nechal si zavolat sekretářku, aby jí nadiktoval zápornou odpověď onomu řediteli. Vzadu v mysli ale tiše zuřil.

Co ten mizera myslel tou „správnou věcí“? O co tady jde?! A co se jako stane, když Marcus nic správného neudělá?

Kapitola 2

„To jsi ty, zlato?“ křikla Barbara Lovedayová, když zaslechla bouchnutí předních dveří. „Jsem tady v kuchyni!“

A Trudy, která znaveně odkládala kabát a brašnu v miniaturní předsíni, se přece jen musela usmát. Jistěže matku najde v kuchyni, Barbara Lovedayová se vyskytovala většinou tam. Během dospívání strávila Trudy se starším bratrem Martinem v tom útulném prostoru víc času než kdekoli jinde v jejich řadovém domku v poněkud omšelé části Botley, kde bydleli.

Jejich předměstí možná nebylo kopcovité a moderní jako třeba Headington nebo barevně bohémské jako nábřeží Osney Mead, Trudy by ale jinde žít nechtěla. A za mrazivého dne, kdy ji bolelo celé tělo a oko jí legračně zčernalo, už netoužila po ničem jiném, než dojít do kuchyně, kde bude jistě vonět něco dobrého k jídlu a dočká se mámina láskyplného přivítání.

„Jsi doma dřív... och, Trudy, miláčku!“ vydechla Barbara a polekaně nakřčila čelo, když dceru zahlédla. „Co se stalo? Pojď sem ke mně.“

Když se ocitla v měkkém náruči své mámy, která si ji úzkostlivě prohlížela stejnými hnědými očima, jako měla sama, Trudy nevadilo, že se náhle cítí jako malá holka. Bylo

přece jen příjemné, že na vás někomu záleží. V té malé kuchyni s poničeným linoleem a veselými žlutými záclonkami se cítila znovu v bezpečí a přijímaná.

Totéž bohužel nemohla říct o pocitech, které měla na svém pracovišti.

„Pojď se posadit, zlato. Udělám ti dobrý čaj. A to oko hned ošetříme. Mám jednu mast, která by mohla pomoci. Škoda jen, že tu není pořádný steak, co by sis na něm podržela.“

Trudy se musela usmát – přestože ji pak znova zabořila tvář. Bylo jí jasné, že kdyby na pořádný steak měli dost peněz, neplýtvali by jím na její obličej. Hned by ho opekli a snědli.

„To nic není, mami,“ ozvala se a sedla si k malému stolku, přiraženému ke zdi, aby v kuchyni zbylo víc místa. Pak sklonila hlavu ke kočce jménem Maggie, která se jí přišla otřít o nohy. Trudy automaticky pohladila černobílý hřbet, i když jí bylo jasné, že Maggie přišla spíš loudit než jí vyjadřovat podporu či soucit.

Trudy už o kočičích způsobech věděla dost.

„Tak co to bylo tentokrát?“ chtěla vědět Barbara. Stála u dřezu a s rukama na plných bocích sledovala konvici s vodou na čaj.

Trudy si povzdychla. Neměla chuť vyprávět o té rvačce znovu. Doma se navíc dohadovali, jestli ženy patří do policejních sborů, už od chvíle, kdy rodičům oznámila, čím se hodlá živit.

„Jak jsem řekla, o nic nešlo. Prostě jsem uklouzla na zledovatělém chodníku, to je celé.“

Zas taková lež to přece není. Chodník byl skutečně namrzlý, pousmála se Trudy v duchu. A jestli přímo neuklouzla, ale spíš se vrhla na zloděje, kterého chtěla dopadnout, její matka to nemusí vědět.

„Tohle na mě nezkoušej, Gertrude Mary Lovedayová,“ reagovala máma varovně a Trudy sebou škubla. Celým prvním jménem jí říkala, jen když se skutečně zlobila.

Pojmenovali ji po jedné z otcových sester, která zemřela mladá ve válce, ale Trudy si od malička přála, aby jí říkali jen po domácku. Když se pak spolužáci dověděli, jak je pokřtěná, a začali si ji kvůli tomu dobírat, už jí nikdo jinak než Trudy říct nesměl.

Teď se na matku zlostně zadívala.

„A tenhle pohled si taky odpusť,“ odsekla Barbara. „Zase jsi honila nějaké ničemy, že? Tak jsi přišla k tomu monoklu, myslíš, že jsem pitomá?“

Trudy odolala pokušení sesunout se na stůl a chytit se za hlavu. „To je moje práce, mami!“ zakvílela bezmocně. „To přece policie *dělá!*“

Barbara si odfrkla. „No právě,“ řekla ledově. „Proč to ale musíš dělat právě ty, to nikdy nepochopím. Holka jedna praštění. Když ses šla učit těsnopis a psaní na stroji, věřila jsem, že se staneš sekretářkou,“ pokračovala máma v dobře známé litanii. „Byla bys první z rodiny. Lovedayovi i Butlerovi vždycky pracovali v obchodě nebo v továrně, nebo řídili autobus jako tvůj otec. Mohla jsi být první, kdo se dostane do hezké, čisté kanceláře. I Martin se živí rukama.“

„Vždyť je tesař, mami,“ ozvala se Trudy mrzutě. „Vydělává si slušně a vždycky bude. Je to řemeslník.“

„No jo, to je pravda,“ připustila Barbara, na moment přestala plísnit dceru a s hrdým úsměvem pomyslela na svého prvorozeného. „Škoda, že už tu s námi nebydlí.“

Trudy se pousmála. Martin se od nich odstěhoval zhruba před rokem a našel si podnájem s kamarádem poblíž svého pracoviště v Cowley. Jako každý mladý, silný a dobře vypadající muž byl rád, že se dostane z dohledu rodičů. Což jim Trudy nehodlala prozradit. Měla sice jasnou představu

o tom, jak ten jejich dareba tráví sobotní večery, rodiče však ponechával v blažené nevědomosti.

„A tys mohla být sekretářkou.“ Matka se hned vrátila k tématu a přitom vhodila do konvice tři lžičky čajových lístků, které zalila vroucí vodou. „Místo toho tady sedíš a vypadáš, jako by tě protáhli křovím pozpátku.“

Trudy potlačila zaúpění. Přestože mámě stokrát vysvětlovala, že nudná kancelářská práce není nic pro ni, Barbara Lovedayová to nechtěla pochopit.

Ironií však bylo, že když Trudy dokončila výcvik v Eynsham Hall a byla přidělena na stanici St Aldates, strávila víc času psaním na stroji, organizací kartotéky a vařením čaje pro nadřízené než kdejaká sekretářka.

Zdálo se to tak vzdálené skutečné policejní práci, že už si začínala zoufat.

A teď když se konečně dostala do terénu, a dokonce si připsala pár drobných zatčení (dva zloděje v obchodech a jednoho žháře), muselo dojít k tomuhle maléru. To přece není fér!

Vybavila si skoro provinilý pohled seržanta O'Gradyho, když uviděl její modřiny, a znejistělý výraz detektiva inspektora Jenningse při čtení její zprávy.

Na ženách neviděli zranění rádi, zvláště ne v důsledku násilných činů. Tomu Trudy rozuměla (a v jistém smyslu jejich galantnost oceňovala), jenže jí bylo jasné, že díky tomuto přístupu hned tak nepovýší.

Po dvouletém zkušebním období v uniformě pochůzkáře si chtěla zažádat o možnost složení zkoušky nutné pro pozici dočasného detektiva konstábla.

To samozřejmě nebude tak jednoduché a další dva roky pilné práce to nespraví. Počítala, že se bude muset snažit čtyři nebo pět let, ale byla pevně rozhodnutá to nevzdat. Tohle jí žádný chlap ani nadřízený nepřekazí...

„Trudy!“

Prudce zvedla hlavu, protože si v zamyšlení nevšimla, že maminka stále řeční.

„Promiň, mami,“ zamumlala.

Barbara si povzdychla. „Ráda bych věděla, co je tak špatného na tom, že by sis pořídila nějakého milého manžela a pár děcek?“ nevzdávala to matka.

Trudy chtěla odpovědět, že na to má ještě čas, ale máma už starostlivě zkřivila tvář. „Zlato, když mě tak děsí představa, že chodíš venku po nocích sama navlečená do téhle uniformy. Existuje tolik darebáků, co nechtějí, aby policajti strkali nos do jejich věcí. Co když tě příště někdo zraní vážněji?“

Trudy vstala a šla matku pevně obejmout. „Prosím, netrap se tím. Zkus to,“ zašeptala, i když věděla, že je to marné. Jsme přece cvičení, abychom si s tím poradili, a nosím s sebou obušek.“

Ale maminka se strchovala dál, jak jinak? A otec samozřejmě taky. Byl sice klidnější a smířlivější než jeho žena a tolik ji nepoučoval, jenže Trudy dobře věděla, že by chtěla, aby si našla jinou práci. Jakoukoli. I kdyby měla jen štípat lístky v jednom z těch jeho milovaných autobusů.

Vzpomněla si, jak často vyprávěl o svých zážitcích z práce pro City of Oxford Motor Services a pak se rozesmál, když prohlásila, že bude taky řídit autobus, až vyroste.

Ne že by něco takového bylo možné, pousmála se. Kdo to kdy slyšel, aby ženská řídila autobus?

I tak dobře věděla, že by ji rodiče raději viděli kdekoli jinde než v uniformě konstábla v zácvičku.

Občas sice trpěla výčitkami, že je tolik trápí a působí jim starosti, nemohla s tím však nic dělat. Snad jen čekat, že se jejich obavy a úzkost časem zmírní – to se přece stává, ne? A kdo ví, třeba až se zmůže na seržantské frčky, budou na ni náležitě hrdí a svým starým strachům se jen zasmějí.

Kapitola 3

Doktor Clement Ryder se natáhl pro džbánek s claretem a hlasitě zaklel, když ucítil, jak se mu rozechvěla ruka.

Venku už byla tma, měl za sebou dlouhý, náročný den a po rychlé, neuspokojivé večeři v místním lokále – dal si párky s kaší – měl dojem, že si trochu vína u krbu zaslouží. Šláf-truňk u něj byl výjimečná věc, protože málokdy popíjel sám. Teď ho napadlo, že by si pití měl odpustit docela, když už ani neudrží sklenici.

Ještě že se nezačal klepat, dokud byl v kanceláři. Zatím měl štěstí, že se záchvat nedostavil, když byl u soudu. Což znamenalo, že se ponižující okamžik, kdy bude muset před kolegy a nadřízenými s pravdou ven, prozatím odkládá.

A to je dobře. Clement neměl v úmyslu se nikomu svěřovat, pokud k tomu nebude donucen.

V sedmapadesáti letech začínal čím dál víc pocítovat chlad. Ve svém viktoriánském domě na South Parks Road našťestí nemíval průvan, a když si opatrně nalil trochu dobřého claretu, potěšilo ho, že ani kapičku nevyžil.

Hořce se pousmál, ale dobře věděl, že musí být vděčný i za malá vítězství.

Do jeho nového života nemoc, kterou začal trpět zhruba před pěti lety, zatím výrazně nezasáhla. Ukončila pouze jeho minulý život.

Jako syn středostavovské rodiny z Cheltenhamu kdysi získal stipendium na Oxford, kde vystudoval medicínu. Po škole nastoupil do jedné velké londýnské nemocnice jako rezident a po několika letech usilovné práce a dalšího studia získal tamtéž stálé místo chirurga.

Postupně se stal odborníkem v kardiochirurgii a jako spokojený čtyřicátník byl přesvědčený, že jeho život pojede bezchybně dál po stejné koleji.

Ale nestalo se. Děti rychle dospěly, toužily po nezávislosti a při první příležitosti odešly z domova. Jeho žena Angela se bohužel nedožila padesátých narozenin, a jako by to nestačilo, dva roky po její smrti si Clement při mytí před operací všiml jemného třasu v levé ruce.

Tehdy tomu samozřejmě nepřikládal váhu a operace proběhla dobře.

O dva týdny později cítil ale podivnou slabost v celé paži, když zvedal půllitr piva při rozlučce s jedním z kolegů.

Znovu nad tím mávl rukou, i když ne tak bezstarostně. S nejistotou se dostavila i zlá předtucha.

Během následujícího roku se víc pozoroval a zaznamenával si drobné incidenty, jako nevysvětlitelné chvění nebo slabost v končetinách. A samozřejmě si udělal průzkum.

Zjistil, že ‚*paralysis agitans*‘ znají lékaři odnepaměti, ale teprve v roce 1817 publikoval James Parkinson ‚Esej o obrně třaslavé‘, kde popsal charakteristické příznaky té choroby jako klidový třes, abnormální držení těla nebo chůzi, paralýzu, svalovou ochablost a způsob, jak nemoc v průběhu let postupuje.

Clement to nechtěl hned přijmout, jeho potíže mohly mít i jiné příčiny. Jedno mu ale bylo jasné, dokud si nebude jistý, nemůže dál operovat.

Vzal si tedy dva týdny dovolené a pod smyšleným jménem se objednal na malou kliniku na jihu Francie, kde se nechal vyšetřit a sám sobě naordinoval podrobné testy. Když

přišly jejich výsledky, pochopil, že s jeho dosavadním životem je konec.

Clement si ztěžka povzdechl a napil se vína. Uvědomil si, že co přestal operovat, začal se měnit ve společenského pijáka. Mnoho let se alkoholu v podstatě vyhýbal, a tak bylo příjemné, že si ho teď čas od času mohl dopřát víc.

Ale mělo to vlastně i jistou výhodu. Pokud by z něj lidé cítili alkohol a začali ho považovat za notorika, dalo by se tím vysvětlit jeho občasné chvění nebo klopýtnutí.

Jaká to ironie? Člověk, který si vždy hlídal svoji střízlivost, by měl náhle pověst pijana? No, pořád lepší, než kdyby vás rovnou hodili do starého železa.

Venku přestalo pršet, ale Clement dál hleděl do ohně v krbu a vzpomínal.

Tolik ztrát v tak v krátkém období by jiné lidi možná zlomilo. On byl však přeci jen silnější a tohle nechtěl připustit. Jakmile podal rezignaci, začal se rozhlížet jiné životní náplni.

Vrátil se do Oxfordu, učitelem se ale stát nechtěl. Místo toho se zeptal sám sebe, co ještě od života očekává a co si nepřeje.

Rozhodně se nechtěl od medicíny docela vzdálit, ale dobře věděl, že kdyby se stal praktickým lékařem nebo konzultantem v některé nemocnici, brzy by se zbláznil. Chirurgové jsou hrdí jedinci se zdravým sebevědomím, a zvláště ti, co operují srdce a mozky, si rychle zvyknou na fakt, že jejich práce rozhoduje o životě a smrti.

Jakkoli nepěkně to znělo, Clement věděl, že nemůže být ničím menším, než čím byl. Potřeboval nové výzvy a nový směr, něco, co by ho dostatečně zaujalo, aby se neutápěl v hořkosti a sebelítosti. Potřeboval jiný uspokojivý cíl.

Popřemýšlel tedy a zkoumal své možnosti a pak se rozhodl studovat právo a složit zkoušku do úřadu koronera.